

ЛЮБОВНА

Като бетоненъ блокъ надъ насъ
тежи барутната тревога.
Душитъ ни рѣмжатъ: — Война!
въ душитъ кръвъ, и смутъ и огънь.

Азъ виждамъ тоя смутъ дори
сега фабричните кумини,
на западъ залѣза или
въ небето тъй спокойно синьо.

И въ тѣзи дни, каки ми ти,
когато ни притѣгатъ въ обръжъ,
въ сърдцето, грѣхъ ли е, каки,
че пазя още кѫтъ за обичъ?

Каки ми, грѣхъ ли е, че пакъ,
дори и въ тоя шумъ фабриченъ,
процепенъ съ зъль картеченъ гракъ
си мисля: — Колко я обичамъ — . . .

Да, вѣрно, мъничкиятъ свѣтъ
на нашата любовь е тѣсенъ,
за туй съсь погледъ впитъ напредъ
ти пиша толкозъ малка пѣсень.